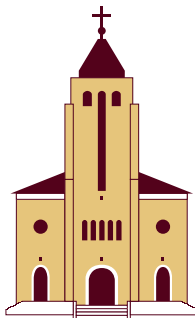

MUSTÁRMAG

Budapest-Pestszentlőrinc-Szemeretelepi Szent István Király Plébánia

ALAPÍTVÁ: 1992 • 2024/2. SZÁM • JÚNIUS 23.

TE DEUM 2023/24

Kedves Testvéreim! Ismét nagy öröömre szolgál, hogy a plébániai újságon keresztül kommunikálhatok veletek. Június 23-án az összes diákkal és tanárral együtt köszönetet mondunk Istennek minden áldásért, amit kaptunk ebben a tanévben. A Szentlélek minden diákot képessé tett arra, hogy bölcsességre és tudásra tegyen szert, a tanárokat pedig arra inspirálta, hogy ugyanezt átadják. A bölcsesség és tudás átadása és megszerzése mellett biztos vagyok benne, hogy minden tanár és diák elnyerte az istenfélelmet is, ami a Szentlélek egyik ajándéka. Ha visszatekintünk plébániai katekézis óráinkra, abban a kiváltságban volt részem, hogy hat fiút készíthettem fel az első szentáldozásra. Amellett, hogy rendszeresen jártak az órákra, minden vasárnap és fontos ünnepeken az oltárnál is szolgáltak. Meghatott a kedvességük, és meg kell köszönnöm a szüleiknek, hogy bátorították gyermekeiket.

Ezen a napon közösségi napot tartunk, ami egy újabb alkalom lesz arra, hogy mindannyian egy család tagjainak érezzük magunkat. Köszönöm a plébánia képviselő-testületének, hogy felvetette a közösségi nap ötletét. Ahogyan azt a templomban meghirdettük, több érdekes programmal készültünk, szeretném, ha minden hívő eljönne, és otthon érezné magát.

Közben készülünk a nyári szünetre. Minden családnak megvannak a tervezett programjai. Mindannyiunknak csodálatos nyári szezont kívánok. Július hónap végén tartjuk a nyári nagy táborunkat Bakonybélben, ami egy újabb alkalom lesz arra, hogy összegyűljünk, és együtt tölthessünk pár napot közösen a nyári szabadságunkból. Minden szervezőnek és önkéntesnek sok sikert kívánok!

Isten kegyelme és ereje legyen mindannyiunkkal! Isten áldjon meg mindenkit!

Mahimai Raj Anthony atya

JÚNIUS

Június hagyományos magyar neve *Szent Iván hava*. A hónap jeles szentje **Skóciai Szent Margit** magyar származású skót királyné, aki III. Malcolm feleségéként nagy befolyást gyakorolt a kora középkori Skóciára, főként hitéleti tevékenységével.

Margit valószínűleg 1047 júniusában született Pécsvárad mellett, Réka várában. Édesanyja, Ágota Szent István leánya (más források szerint a húga). Édesapja Edmund, aki az angliai trónviszályok elől menekülve végül Magyarországon lett menedéket. A házasságból három gyermek született, Margit után még Krisztina és Edgár.

Margit tízéves lehetett, amikor édesapját visszahívták az angol trónra. Ő néhány évi uralkodás után meghalt. Rövid kitérő után Margit testvérét, a fiatal Edgárt választották királlyá az erre hivatott „Bölcsek Tanácsának” tagjai. Hódító Vilmos hamarosan legyőzte az ifjú királyt, így ő kénytelen volt anyjával és nővérével, Margittal Anglia ősi ellenségéhez, Skóciába menekülni, ahol akkor „Véres” Malcolm uralkodott, aki félelmetes bosszút állt ellenségein. Anglia határvidékének lakó is szenvedtek kegyetlenkedésétől. Ennek a vérengző embernek lett felesége Margit, aki csak családjá sűrgetésére mondott igent a házasságra.

Margitról attól az időtől kezdve kapunk élesebb vonásokkal rajzolt képet, hogy Skócia királynéja lett. Életrajzában ez áll:

„Malcolm a legnemesebb családból vett magának feleséget, aki még nemesebb volt bölcsességében és jámborságában... hatására a király elhagyta vad szokásait... Egész környezete megváltozott Margit körül... Előtte egy durva szót ki nem ejtettek.”

Margit összehívta a skót egyház zsinatát, hogy a római egyházban elfogadott szokásoktól eltérő tevékenységeket kigyomlássa Skócia népének vallásgyakorlatából. A királyné teológiai kérdésekre is hozzászólt a zsinaton. Akkoriban éles viták folytak arról, hogy bűnös embernek szabad-e Krisztus testét magá-

hoz venni. Margit azt a nézetet képviselte a zsinat előtt, hogy – jóllehet valamennyien bűnös emberek vagyunk – ha valaki meggyőnt, megbánta bűneit, megtette az elégtételt és hittel járul a szentáldozáshoz, az a Szentírás szerint nem ítéletre, hanem bűnei bocsánatára méltó.

Skócia népe hálás szeretettel tisztelte Margit királynét, aki templomokat és kolostorokat épített, és minden szenvedőn segített. Az irgalmasság tetteinek gyakorlásával emléket állított az emberek szívébe.

Margit 1093. november 16-án halt meg, négy nappal azután, hogy férje és idősebb fia elesetek az angolok elleni csatában. A nép körében azonnal szentként kezdték tisztelni, ünnepélyes szentté avatása 1261-ben történt. Margit és Malcolm földi maradvá-

nyait a reformáció idején Spanyolországba menekítették, az Escorial templomában nyugszanak.

Istenünk, ki Szent Margitot arra választottad ki, hogy különös szeretettel szeresse a szegényeket, kérünk, segíts, hogy közben-

járására és példáját követve mi is megmutathassuk felebarátainknak, mennyire jó vagy.

Forrásmű: Szentek élete, SZIT, Budapest 2009.

N. K. E.

ANYAKÖNYVI ADATOK

KERESZTELŐK

☞ **Marosán-Vilimszky Vajk László**

születési idő: 2022. december 22
keresztelés ideje: 2024. március 17.

☞ **Novák Lara**

születési idő: 2023. április 25.
keresztelés ideje: 2024. március 17.

☞ **Kedves Levente**

születési idő: 2023. szeptember 20
keresztelés ideje: 2024. március 24.

☞ **Bartalos Dominik**

születési idő: 2023. október 20.
keresztelés ideje: 2024. április 21.

☞ **Szilágyi Eszter**

születési idő: 2017. február 27
keresztelés ideje: 2024. április 28.

☞ **Sztancsik Anna Tímea**

születési idő: 2023. augusztus 25.
keresztelés ideje: 2024. április 28.

☞ **Farkas Ferdinánd László**

születési idő: 2023. augusztus 15.
keresztelés ideje: 2024. május 5.

☞ **Antalfia Panka**

születési idő: 2023. január 25.
keresztelés ideje: 2024. május 19.

☞ **Trungel Botond**

születési idő: 2024. január 31.
keresztelés ideje: 2024. május 19.

☞ **Arláth Leonárd György**

születési idő: 2023. október 6.
keresztelés ideje: 2024. június 16.

☞ **Katus István**

születési idő: 2023. november 13.
keresztelés ideje: 2024. június 16.

HÁZASSÁGOT KÖTÖTTEK

☺ **Mayer Áron és Magyar Nikolett** –
2024. május 17.

☺ **Teran Villareal Márton Alejandro**
és **Nagy Edina** – 2024. június 22.

TEMETÉSEK

† **Horváth Károly**

születési év: 1927
temetés ideje: 2024. április 12.

† **Kormos József**

születési év: 1963
temetés ideje: 2024. április 12.

† **Kiss István**

születési év: 1929
temetés ideje: 2024. május 31.

† **Nagy Andrásné (Rády Anna)**

születési év: 1939
temetés ideje: 2024. június 10.

VISSZATEKINTŐ

A KÉPVISELŐ-TESTÜLET FOGADALOMTÉTELE

2024. március 10.

Mivel Erdő Péter bíboros úr jóváhagyta az elmúlt év végén megválasztott képviselő-testület tagjait, nem volt akadálya már a tagok eskütételének, amelyre március 10-én a 9:30 órai szentmisében került sor.

A testület első ülését április 2-án tartotta meg, amelyen megválasztották a tisztségviselőket, és megalakultak a munkacsoportok is – az alábbiak szerint:

A képviselő-testület elnöke:

Mahimai Raj Anthony
plébániai kormányzó

Világi elnök:

Nemesiné Zsolnay Orsolya

Jegyző:

Derzsi-Pap Csilla

Tagok:

Barkó Szabolcs, Barkóci Csaba,
Békefiné Derdák Zsuzsa,
Knáb János Márk, Knáb József,
Kollányiné Dr. Dohán Judit,
Komáromi Dániel, Maros Pál,
Schütt Zoltán, Szepesiné Szabó Orsolya,
Vadas János, Vadas Tamásné

Póttagok:

Molnár András, Tar Jánosné

Liturgikus munkacsoport:

Knáb János Márk, Schütt Zoltán,
Vadas János, Vadas Tamásné

Ministráns munkacsoport:

Knáb János Márk, Komáromi Dániel,
Vadas János

Gazdasági munkacsoport:

Barkó Szabolcs, Knáb József,
Kollányiné Dr. Dohán Judit,

Nemesiné Zsolnay Orsolya, Schütt Zoltán,
Szepesiné Szabó Orsolya

Táborok szervezése:

Barkó Szabolcs, Derzsi-Pap Csilla,
Knáb József, Komáromi Dániel,
Szepesiné Szabó Orsolya,
Nemesiné Zsolnay Orsolya,
Vadas Tamásné

Kommunikációs és média munkacsoport:

Barkóci Csaba, Békefiné Derdák Zsuzsa,
Maros Pál

*Előadások, rendezvények, közösségi ház
programjai munkacsoport:*

Békefiné Derdák Zsuzsa, Maros Pál,
Vadas Tamásné

Ifi munkacsoport:

Knáb János Márk, Vadas János

Akik szeretnének valamelyik csoportnak
segíteni, bekapcsolódni a munkájukba, vagy
javaslattal élnének, kérjük, jelentkezzenek,
és keressék a csoport valamelyik tagját.

ELSŐÁLDOZÁS

2024. május 12.

Elsőáldozóink: Balogh Brigitta

Gréta, Csampa Ottó Csongor,

Laczkó Márk, Nagy Edina,

Pásti Vince, Pethő Vilmos,

Rózsa Zalán, Schäfer Ádám Tamás,

Szabó László, Velkey Márk

ELSŐÁLDOZÁS

ELSŐ ÁLD ÁLDOZ ÁLDOZÁS

Első, mert utána jön a második, harmadik és a sok tíz, sok századik.

Áld. Életünk első áldása, mikor megszületünk és a keresztség alá emelik a kis fejünket.

Áldoz. Áldozat. Szüleink, keresztszülünk áldozata, amíg eljutunk eddig a napig. Amit értünk tettek, tesznek, szeretnek, nevelnek.

Áldozás. Az egyik legcsodálatosabb Isten-közeli élmény, amikor magunkhoz vesszük a Testet. Ilyenkor felfrissül a lélek, a szomjas vándor vízhez jut.

Ezekkel a gondolatokkal ért bennünket május 12-e vasárnap reggelen, amikor nyolc drága kisgyermek és két felnőtt testvérünk először járult szentáldozáshoz egyházközségünkben.

Hálásak vagyunk és köszönettel foglaljuk imáinkba Mahi atyát, aki ezt a szentséget kiszolgáltatta nekik egy igazán bensőséges és felemelő szentmise keretében.

Imádkozzunk gyermekeinkért, hogy az elsőt kövesse sok-sok találkozás Jézussal és fogadják szívükbe ezt a lelki táplálékot életük során minél többször!
B. K.

A MI IBOLYÁNK!

*Mikor a **MUSTÁRMAG** szerkesztőségében felmerült, hogy az Ismerős arcok rovatban Ibolya néniről kellene egy cikket készíteni, az első gondolatom az volt, milyen könnyű dolgom lesz, hiszen közel húsz éve ismerem. Rengeteget segített nekünk, mikor még velünk volt Karinkánk, és neki is köszönhető, hogy ide tartozunk a szemeretelepi plébániához.*

De miután jobban belegondoltam, rá kellett jönnöm, hogy vajmi keveset tudok róla. Ez persze fel is csigázta az érdeklődésemet, végre eljött az idő egy jó kis beszélgetésre...

■ *Ibolya te mindig itt éltél a kerületben?*

Midrák Györgyné Nadzon Ibolya: Nem, tavalay volt 50 éve, egész pontosan 1973 szeptemberébe költöztem ide, azóta itt éldegélek. Munkácson születtem, hároméves koromtól Nyíregyházán laktam harmincéves koromig. Miután megházasodtam, költöztem ide a férjemhez. Azóta ide járok templomba. Nagyon sokáig azt se tudtam, hogy hol van a főplébánia. Egyszer egy esküvőre voltunk hivatalosak a főplébánián, azóta tudom, hogy hol van

■ *Vallásosságod, gondolom, a szüleidnek köszönhetően alakult ki.*

Ibolya: Igen, a szüleim nagyon vallásosak voltak, mindig jártak templomba még a tiltott időkben is. Apukám szegény, emiatt nem is vitte sokra, ő építészmérnök volt...

■ *Fiatal korodban mivel foglalkoztál?*

Ibolya: Kezdetben gyerekápolónő voltam, az első tíz évet Nyíregyházán, a koraszülött osztályon töltöttem. Továbbképzésen elvégeztem a laborasszisztensit. Mikor Pestre költöztem, akkor sokáig egy laborban

dolgoztam. Munka mellett elvégeztem az Egészségügyi Főiskolát, miután lediplomáztam, tizennyolc–húsz évig tanítottam. Onnan mentem nyugdíjba.

■ *Elmentél nyugdíjba, tengernyi szabadidőd lett, és belecsaptál a katolikus közösségi életbe... Vagy az életedet mindig is kitöltötte a szolgálat, a rászorulóknak segítése?*

Ibolya: Mindig segítettem valahol. Mikor elmentem nyugdíjba, még két évig a szemészeti klinikán ügyeltem hétvégenként. De már Nyíregyházán fiatalon a vöröskeresztben tevékenykedtem. Miután tanár lettem, vöröskeresztes tanárelnök is lettem, versenyeket, gyűjtéseket szerveztünk, és minden egyéb feladatokat elláttunk. Mióta az eszemet tudom, mindig kellett valami ilyesmit csinálnjak. Aztán újraindult a karitás és engem is meghívtak a csoportba.

■ *Itt, ebben a templomban?*

Ibolya: Igen itt, ebben a templomban. A kilencvenes évek közepén, már nem emlékszem pontosan, talán kilencvenötben. Akkoriban Veronka volt a vezetője, pár év

múlva, mikor beteg lett, én vettem át tőle ezt a szerepet, és utána elég sokáig csináltam. Mikor Sándor atya idekerült, akkor mondtam le. Volt egy kis nézeteltérésünk.

■ **Hát szerintem neki sok mindenkivel volt nézeteltérése...**

Ibolya: Attól függetlenül, jóban voltunk, szóval nem volt rossz a viszonyunk. Két hittanosa volt, Árpi meg még egy gyerek. És Árpi is nagyon jóban volt velem.

■ **És ezen kívül még benne vagy valamilyen segítő szolgálatban?**

Ibolya: Igen, még a hospice. Csepelen tanítottam, mikor megnyílt az első pesti hospice kórház Csepelen. Mikor oda meghívtak, akkor mentünk a gyerekekkel. És utána a Kaméliánusok. Én főleg otthon látogattam a betegeket, de vannak akik csak kórházakba járnak. Hárman voltunk vezetőségi tagok. Pár éve lemondtunk, és azt mondtuk, vegyék át a fiatalabbak. Ezen kívül gyerekekre vigyáztam még. Volt olyan család, hogy az anyukának el kellett mennie dolgozni, beraktak hozzám egy járókát, ameddig anyuka dolgozott, velem volt a csemete. Ezekkel a családokkal jó baráti kapcsolat is kialakult.

■ **A férjed is ilyen lelkes volt, vagy csak te?**

Ibolya: Abban az értelemben, hogy például amikor osztályfőnök voltam, akkor még kötelező volt elmenni családlátogatásokra, oda elkísért. Vagy az osztálykirándulásokra. Ha valamire megkérték, akkor szívesen segített.

■ **És vallási szinten?**

Ibolya: Ő református volt. Meg volt keresztelkedve, volt istenhite, de a reformátusokhoz nem járt. A nagyobb ünnepekor vagy az év végi misére elkísért, de annál jobban nem

folyt bele a dolgokba. De arra mindig odafigyelt, hogy én el tudjak menni a templomba. Volt olyan, hogy nagyon fáj a fejem, és nem akartam elmenni. Akkor odajött, és azt mondta, szedd csak össze magad, és menj el, mert utána te fogsz bánkódni, hogy nem

mentél el. De elkísért a plébániai kirándulásokra is.

■ **Úgy tudom, mostanában a lábaddal van némi problémád, fájdalmaid vannak, hogy vagy Ibolya?**

Ibolya: Hála Istennek, gyógyulatok. De ez egy csoda. Az a rengeteg segítség, amit kapok. Mindig csöng a telefon, és kérdezik, hogy vagyok. Van, aki a templomba

visz, van, aki az orvoshoz. Van, aki abban segít, hogy a megfelelő orvoshoz kerüljek vagy a megfelelő kezelést kapjam. Bevásárolnak vagy kitarakítanak. Nem is gondoltam, hogy ennyien gondolnak rám. Hogy ennyi embernek vagyok fontos. Tavaly a születésnapomkor, aki vitt volna vasárnap misére, szólt, hogy az esti hatosra menjek, mert ők arra tudnak menni. Gondoltam, délelőtt vagy délután, nekem oly mindegy. Hát mikor Mahi atya a misén mondja a nevetem, köszönt engem, akkor leesett az álmam. Szóhoz se jutottam! És akkor mi történt? Két nap múlva, kedden, akkor még itt volt velem a húgom, szól, hogy gyere, mert kaptál egy nagy méretű küldeményt a Vatikánból. Ezek csodálatos ajándékok voltak.

■ **Most, hogy megismertük ezt a csodálatos életutat, üzennél valamit a fiataloknak?**

Ibolya: Segítsenek sokat. Mindig van, akin lehet segíteni. Sokszor nem könnyű, de örömteli feladat. Amikor látod a másik szemében, hogy menyire hálás, hogy menyire örül, az jó érzés. Nagyon jó érzés.

S. Gy.

KOMÁROMI ANDRÁS ÉS CSALÁDJA

■ *András, te itt születted és nőttél fel a kerületben, Carly pedig amerikai – hogy találkoztatok?*

András: Ez egy nagyon hosszú történet... – mennyi időtök van?

■ *Mondd csak, majd megszerkesztjük.*

András: Röviden összefoglalva, valóban 18. kerületi vagyok, a papám a Főplébánián volt zenei igazgató, kántor. A tanulmányaim után adódott egy lehetőség arra, hogy az USA-ban másoddiplómát szerezzek egy kétéves program keretében. Végül majdnem 20 évig maradtam... ám az igazán fontos része az én kinttartózkodásomnak a megtérésem volt. Mivel beleszülettem a katolikus tradícióba, korábban sosem kellett a hitemért megharcolnom. Csatlakoztam egy katolikus közösséghez, ahol elmélyült a hitem, lélekben folyamatosan növekedtem, megértem...

Carly: Én Michigan államban születtem, a római katolikus vallást nem gyakorló családban nőttem fel. A főiskola alatt kezdtem erősebben Istent keresni. Egy kedves ismerős révén találtam arra a közösségre, amelynek András is tagja volt, ott ismerjük meg egymást. Közben Texasba utaztam néhány évre mesterdiplómát szerezni. Amikor visszatértem, ismét csatlakoztam a közösséghez, és innentől felgyorsultak az események.

András: Tényleg így volt, hamar egy pár letünk, és 10 hónap múlva össze is házasodtunk...

■ *Ez valóban gyors udvarlás volt. András, visszatérve a kinti közösségi életedre, hogy érezted kint magad?*

András: Eleinte Buffalóban éltem. Egy 1956-ban kivándorolt magyarokból álló közösséghez csatlakoztam elsősorban, így könnyen alakultak ki új kapcsolataim, segítettek a beilleszkedésben. Azonban eléggé burokba is kerültem, a nyelvtanulást és az amerikai kultúra megismerését szinte lehetetlenné tette, mivel a kint élő magyarok leginkább magyarul beszélnek, megőrizték a magyarságukat.

Később, amikor a munkám miatt elköltöztem Michiganbe, tudatosan amerikai közösséget kerestem. Az amerikai emberek nyitottabbak, mint a magyarok. Megszokták, hogy sok-sok kultúra él együtt, így nem lógtam ki a sorból. Megkönnyítette a boldogulásomat, hogy eredményorientáltak, mind a tanulásban, mind a munkavégzésben – például kevésbé érdekli őket egy dolgozatban egy nyelvtani hiba, mint egy tartalmi.

■ *Miért döntöttetek úgy, hogy Magyarországra költöztök?*

András: Bennem a majd' két évtizedes kintlét végére egyre erősödni kezdett a hönvág, és ezt Carlyval is megosztottam már a kapcsolatunk elején. Igazán nehéz helyzetbe kerültem. Annak ellenére szerettem volna hazajönni, hogy az életem egyébként egyenesben volt, Carlyval össze is házasodtunk.

Carly: Valóban nagy kihívást jelentett. A Jóistenhez fordultam tanácsért, sokat imádkoztam, hogy megtaláljuk a megfelelő utat. Végül úgy döntöttünk, hogy Magyarországra jövünk, mert a feleségeként láttam, hogy Andráson nagy a teher a honvágy miatt.

András: Ezt a szekeret még meg is toltam a covid; szinte megszűnt a kapcsolatunk a közösséggel, voltak barátaink, akik hazaköltöztek a szüleikhez, mi pedig feltettük a kérdést, hogy mit is keresünk mi itt? Közben sajnos a papám is elhunyt, és anyukám egyedül maradt a nagy házban. Odaköltöz-

tünk, így kölcsönösen tudtuk támogatni egymást. Azóta is folyamatos megerősítést kapunk az Úrtól, hogy jó döntés volt hazaköltözni.

■ **Mivel foglalkoztok a mindennapokban. Gyerekek?**

Carly: Engem jelenleg leginkább az anyaság köt le. Három gyermekünk van, Noémi 5, Márk 3, Karina pedig 1 éves. Végzettségem szerint párkapcsolati- és családterapeuta vagyok. A munkát nem kellett teljesen feladnom, szerencsére online is elég jól tudok dolgozni. Főként olyan párokkal foglalkozom, ahol az egyik személy külföldi. ►

▶ **András:** Én a hazaköltözésünk után új hitvatást kerestem magamnak. Úgy éreztem, hogy bármilyen jó állásom is volt – egy német óriáscégnél dolgoztam –, túl sok időt vett el a családotmtól. Visszagondolva, akkor voltam a legboldogabb Amerikában, amikor saját kezűleg újítottam fel az otthonunkat, ezért kétkezi munkát kerestem. Egy jóbarátom ajánlotta, hogy tanuljak padlóképzést. Segítségével egy kiváló mesterember mellett tanulok, és tervezem, hogy a közeljövőben önállósodom.

■ **Carly, milyennek találsz Magyarországot, hogy érzed itt magad?**

Carly: Az első fél év jó volt, kalandként élttem meg, jól éreztem magam. Viszont az első tél már nehezebbnek bizonyult, kezdtek felszínre kerülni a kulturális különbségek. Például az emberek hideghez való viszonya: itt sokkal melegebben öltözködnek, pedig én hidegebb helyről származom. Mostanra már el tudtam fogadni a helyzetet, lettek barátaim is, megtaláltam a helyem, és azzal is elkezdtem már megbarátkozni, hogy a magyar mentalitás sokszor eltérő az amerikaitól. Az amerikaiak mosolygósabbak, nyitottabbak – ez azért hiányzik.

Jelenleg kicsit úgy érzem, hogy sehová sem tartozom igazán; amikor hazamegyünk a szüleimhez, én már sok mindent másképpen látok, Magyarországon pedig még nyelvi nehézségeim vannak.

Pozitívumként éltem meg, hogy itt az ünnepek jobban kapcsolódnak a keresztény kultúrához, mint az USA-ban, például Szent Miklósnek külön ünnepe van. Amerikában inkább a meseszerűsége, a „varázslaton” van a hangsúly. Viszont húsvétkor otthon is sonkát eszünk, szóval hasonlóságok is akadnak.

Az is tetszik, hogy sokkal könnyebb „teljes” életet élni a gyerekekkel: míg Ame-

rikában csak autóval juthatunk el szinte mindenhova, itt a kisebb távolságok, a tömegközlekedés és a különórák nagy kínálata megkönnyíti a gyerekek délutáni tehetőség gondozását, fejlesztését.

■ **A Főplébánia közelében laktok, hogyan kerültetek Szemerére?**

András: Hallottunk Mahi atyáról, akit nagyon szeretnek a hívek. Elmentem őt meghallgatni, és azt tapasztaltam, hogy árad belőle az Isten iránti szeretet. Ráadásul az angoltudása nemcsak a hétköznapi témákra terjed ki, hanem a hitélettel kapcsolatos kérdésekre is. Mahi atya lehetővé teszi, hogy Carly az anyanyelvén végezhesse szentgyónást. Szentmisére több helyre is járunk, hol a Főplébánián, hol Szemerén, hol pedig a Bazilikában az angol nyelvű misén veszünk részt.

■ **Mik a jövőbeni terveitek?**

András: Úgy érezzük, hogy a Jóisten a közös szolgálatért invitált minket Magyarországra. Mindkettőnkben erős evangelizációs elhivatottság van; néhány előadást már volt is szerencsém tartani, a nővérek vagy Mahi atya meghívására. Ebből még rendszeres szolgálat nem alakult ki, jelenleg elsősorban a családban van lehetőségem a személyes evangelizációra. A Jóisten már nyitogatja a kapukat, András atya kezdeményezéséből a tervek szerint én is ki fogom venni a részem.

Carly: A személyes evangelizáció mindkettőnk szívügye. Míg András a már hívők hitét szeretné minél inkább megerősíteni, én – mint felnőtt megtérő – a nem hívőket szeretném közelebb vinni Istenhez, őket tudom jobban megszólítani.

András: Számomra az elmúlt húsz év tanítása az, hogy vegyük észre, hogy mire hív a Jóisten, és lépjük/éljük meg. Az Úr számára nincs lehetetlen, és az Ő tervei jobbakként, mint amit magunknak ki tudunk találni.

Sz. Sz. O. és Sz. T.

VISSZATEKINTŐ

NAGYSZOMBAT ÉS HÚSVÉT

2024. március 30–31.

ÚRNAPJA A SZEMINÁRIUM KISPAPJAIVAL

2024. június 2.

Az idei Úrnapja rendhagyó volt templomunkban, mivel Mahi atya távollétében az esztergomi szeminárium előljárói és kispapjai végezték a szertartásokat.

FÉRFIKÖRI VISSZATEKINTÉS

2024. január–június

Az idei év első férfikörös összejövetelén elterveztük az elkövetkezendő félév programjait. Elsőként célba vettük Hobó *Vadászat 40* koncertjét, de csak néhányunknak volt lövése hozzá.

A következő ötlet már kapósabb volt, és március 12-én tizenhatan megnéztük az Átrium Színházban a Reginald Rose nagysikerű tévéjátékán alapuló színdarabot, a *12 dühös embert*. Pásti Balázs vette meg a jegyeket, és Mahi atya is velünk tartott. Ebből a tévéjátékból egyébként 1957-ben készült egy amerikai filmdráma is „12 Angry Men” címmel.

A bírósági történet akkor veszi kezdetét, amikor egy gyilkossági ügyben már elhangzottak a záróbeszédék, és a bíró eligazítja az esküdteket. A kérdés, amiről döntenek, hogy a vádlott, egy szegénynegyedből származó tizenéves fiú megölte-e az apját. Az amerikai törvények szerint – akkor is és most is – az ítéletnek (bűnös vagy nem bűnös) osztatlanak kell lennie. Ha az ítélet

„bűnös”, akkor ahhoz automatikusan halálos ítélet társul: villamosszék. A tizenkét esküdt elvonul a különszobába, ahol elkezdik megismerni egymás személyiségét, és megkezdik az ügy megvitatását...

A siker nem maradt el. A drámai hangulatot egy-egy poén, helyzetkomikum oldotta fel. Nagyon jól éreztük magunkat.

Áprilisban a tagok a fejükbe vették, hogy finomítják gömbérzéküket, és bowlingozni mentek a Lőrinc center szomszédságába. Ezen az eseményen nem tudtam részt venni, de az ott készült fényképfelvétel tanúsága szerint mindenki jól érezte magát.

A májusi találkozó egy kétnapos szécsényi kirándulás formájában valósult meg. Az ottani ferences rendház szomszédságában szerzett nekünk szállást Komáromi Dani, akinek a fivére ferences szerzetesként plébánosként is működik ott.

▶ Testi-lelki táplálékban nem szenvedtünk hiányt, nagyon jól éreztük magunkat. Péntek este a rendház udvarán söröspoharak mellett gyönyörködtünk a csodálatos kilátásban. Másnap nagyszerű idegenvezetéssel megtekinthettük a rendházat, amely személy szerint engem nagyon magával ragadott. A folyosók, az ebédlő, a templom és a különböző helyiségek, ahol még Rákóczi fejedelmünk is megfordult olyan atmoszférát sugároztak, hogy szinte megelevenedtek a falak.

Lelki szemeim előtt megtelt az épület szerzetesekkel, akik ott anno mindennapjaikat munkával és imádsággal töltötték. Manapság sajnos csak három szerzetes és egy novícius növendék lakja az objektumot.

Ezután átautóztunk Hollókőre, ahol a várat csak távolról tekintettük meg, helyette inkább az „Isten tenyere” kilátóhoz mentünk el, ahonnan remek kilátás tárult eléink. Hollókőre visszatérve Mahi atya jóvoltából magunkhoz vehettünk egy kis seritalt, majd programzárás gyanánt megebédeltünk egy igen hangulatos kis étteremben. A hangulatot mi adtuk...

Úgy gondolom, hogy a Jóisten ez alkalommal is a tenyerén hordott bennünket.

És még nincs vége, mert itt van a foci eb, így az egyébként zárt férfiköri programok júniusban mindenki számára elérhetővé váltak: a Don Bosco Közösségi Házban szurkoltunk a magyar válogatott sikeréért.

Eddig kisebb hatékonysággal, de 23-án, vasárnap este még van egy utolsó lehetőség – mindenkit szeretettel – és az ifik jóvoltából csapolt sörrel is – várunk!

B. Cs.

NEMZETKÖZI FŐZŐFESZTIVÁL

Főplébánia, 2024. május 20. Pünkösdhétfő

Nemzetközi főzőfesztivált szervezett pünkösdhétfőre a Főplébánia, melyen – ahogy azt a fotók is bizonyítják – plébániánkat is sokan képviselték. Mahi atya az indiai konyhát mutatta be, a Rác család egy finn lazaclevest (lohikeitto) készített el, de főzött ott még a Teran Villareal család, a Sente család, a Nemesi család és egy francia-kanadai ételt Derzsi-Pap Csilla is.

KERÉKPÁRRAL LISSZABONBA

2. rész: Francia vidékéken

Átléptük a francia határt. És ezzel a saját (vélt) határainkat is. Svájcot elhagyva magunk mögött hagytuk azt a biztonságérzetet is, hogy bármikor meg tudjuk magunkat értetni németül. Szerencsénkre az autós kísérésünk, Barni ügyesebb volt évekkkel ezelőtt francia órákon, mint én, így egészen jól elboldogult a nyelvvél: ő lett innentől kezdve a csapat szóvivője.

Franciaországgal a nyelven túl sok minden hirtelen megváltozott az addig megszokottakhoz képest. Ahogy egyre távolodtunk Genftől, úgy lett mindig melegebb az idő. A természet és a házak mind egyre mediterránabb formát öltöttek, egyre több jelét láthattuk annak, hogy közelítünk a Földközi-tengerhez. De addig valójában még sok száz kilométert meg kellett tennünk.

Első (és egyben utolsó leszervezett) éjszakánk helyszíne a Lac du Bourget, Fran-

ciaország legnagyobb tavának partján volt. Csodálatos élmény éjszaka, a nagy, tiszteltre méltó Chartreuse-i masszívumok ölelésében, a hold fényében ezüstösen csillogó vízben elmerülni, ahonnan a víz felé pillantva egy gótikus apátság vonulatai török meg a fák egyhangú árnyjátékát. Ez volt a mi szállásunk.

Ha meg szerettük volna úszni a dombokat, Genftől egyszerűen csak követni kellett volna a Rhone folyó útvonalát. Ez azonban hatalmas kitérővel veszi célba a Földközi-tengert: Lyon városát több mint száz kilométeres kitérővel tudja csak keresztülszelni. Mi a rövidítés mellett tettük le voksunkat, így inkább egyenesen délnek, Voiron felé indultunk tovább. Napközben lassan már elérte a hőmérséklet a 40 fokot, szinte árnyékról árnyékra tudtunk csak haladni. Számos hűvös, vad hegyi folyó kereszt-

Franciaország legnagyobb tava, a Lac du Bourget

te utunkat, csábító is lett volna elidőzni egyik-másik partján a helyiek között, akik a vízben hűsölve próbálták meg átvészelni a nagy meleget.

Este Voironban már nem volt szervezett szállásunk. Ilyet még nem csináltunk: ott álltunk egy kolostor ajtajában és kopogtunk a befogadás reményében. Elutasítottak. A komfortzónából most valóban sikerült kilépni. Gyorsan mindenki elkezdte vizslatni a Google Maps-et, a keresőszó a 'kolostor', mi meg minden találatot alaposan megvizsgálunk, hogy melyik irányba induljunk el. Találtunk is 20 kilométerre egy kis klarissza közösséget, hátha majd ők. Előre küldtük autós kísérőnket – még szerencse, hogy ő tudott a legjobban franciául –, hogy fedezze fel a terepet. Bő félóra múlva csörög a telefon: nagy szeretettel várnak minket a nővérek! Nem kellett nekünk se kétszer mondani, olyan gyorsan tettük meg azt a 20 kilométert, amilyen gyorsan még azelőtt tán sosem haladtunk. Az sem jelentett akadályt, hogy az utolsó pár kilométer 10%-os emelkedő formájában tett próbára minket.

Fent a nővérek valóban olyan nagy lelkesedéssel vártak minket, ahogy azt autós kísérőnk, Barni telefonon mesélte. Egy nagy helyiséget kaptunk, ahová leteríthettük polifoamjainkat, mellé hatalmas gyümölcstálat, melyet a száz méterekkel alattunk hömpölygő Isére folyó által kettévágott Alpok látványa tett emlékezetessé. Ez már

az Alpok legnyugatibb vonulata. A lemező nap fényében narancssárga ruhát öltő sziklaormokról az embernek eszébe jut még egyszer utoljára a gondolat: a heglánc túloldaláról indultunk.

Másnap magunk mögött is hagytuk a magas hegyeket, melyek szinte otthonról kísérték eddig minket utunkon. A sűrű dióültetvények közepette egyre megszőkottabbá vált a kabócák éktelen zsvivaja. Lassan az Isére partján haladva visszataláltunk a Rhone-hoz is. A kis folyócska, mely a Genfi tóból csordogál ki, itt már hatalmas folyammá duzzadt. Erőművek, csodás hidak keresztezik időnként a lezúduló hatalmas víztömeget. Most már csak dél felé haladunk, egészen Avignonig.

Avignon környékén már annyira meleg volt, hogy változtatnunk kellett a napirendünkön: hajnali 5 és 6 óra közötti indulás, délelőtt tekerés, déli érkezés. Egy ideig jól is ment. A táj itt már teljesen mediterrán és ókori, római hidak és amfiteátrumok szegélyezték utunkat. Avignonban megdöbbentő volt a Pápai Palota gigantikus léptéke, ahol annak idején az a bizonyos „fogság” volt.

Minden jó szériának azonban egyszer meg kell szakadnia. Montpellier volt a cél, ez már valóban egy nagyváros. A környéken próbáltunk szállást keresni, sikertelenül. A francia plébániákon sokszor nem találtunk senkit, a szerzetesrendek pedig inkább elvonulnak a nyugalmasabb helyek-

Az avignoni fogság helyszíne, a pápai palota

Interjú a Kossuth Rádióknak a Rhone partján

► re, messze az ilyen sűrűn lakott területektől, mint Montpellier és a környéke. Már késő délután volt, éreztük, hogy keresgélésünk nem fog eredményre vezetni. Franciaországban nem volt sok szállásunk előre le-szervezve, a montpellier-i éjszakát követő azonban pont igen. Gondoltunk egyet tehát: spórolunk egy napot, letekerjük a következő napi szakaszt is, így Montpellier nevezetességeit sebtében megcsodálva suhantunk is tovább nyugat felé, hogy egy izgalmas éjszakai tekeréssel megérkezzünk a kis mediterrán francia faluba, egy nappal a tervezett mentrend előtt járva.

Nyertünk egy napot. De milyen jól is jött ez! Éppen itt járunk a túra felénél, jutalom kétezer megtett kilométer után. A pihenőnapon rendeztük sorainkat, kitakarítottuk a kísérőautót, majd leugrottunk a tengerhez fürdeni. Csodás volt a part, a víz, és az este is a kis középkori mediterrán falucskában.

Nem telt azonban izgalmak nélkül a pihenőnapunk sem. A ház, ahol laktunk, nagyon régi volt, sőt a középkori városfal a nappaliba beépülve tette roppant izgalmassá a portát. Egy kedves hölgy bocsátotta rendelkezésünkre, aki éppen hetekre elutazott akkor, mikor mi ott voltunk. Egyik étkezés közben furcsa égett műanyagszagra lettünk figyelmesek: miután pillanatok alatt

lepergett szemeink előtt az életünk, elkezdtük keresni a szag forrását, mely egy akkor már rendesen füstölgő régi televíziókészülék volt. Gyors áramtalanítás és kármentés után nagy örömmel vetettünk számot, hogy sikerült megmenteni a középkori házat és falut egy modernkori tűzvesztőtől. De ennyi kaland aznapra nem volt elég. Július 14-e van, a Bastille elfoglalásának a napja. Ez a franciák augusztus 20-ája. Minden kis településen tűzijátékot lőnek fel az ünnep alkalmából. Szerencsések vagyunk, mert a középkori falu, ahol lakunk, épp egy magaslaton van, jól belátjuk a környéket. A helyi lakosok sem spóroltak a tűzijátékkal, hosszú percekig keresztül lőtték a magasba, bevilágítva az egész égboltot mindenféle fényjátékkal. Nem sokkal az attrakció után a falu határában fényességre lettünk figyelmesek. Talán valami helyi szokás, tüzet gyújtanak, körül-táncolják, örülnek egymásnak az emberek. Némileg nagyobb fény- és füsthatással járt az átlagosnál, azonban nem gyanakodtunk komolyabb problémára: az nem lehet, hogy egy nap alatt két tüzeset legyen a faluban. És mégis! A gomolygó füst lassan betérítette a falu határát, a lángcsóvák egyre magasabbak, már jóval magasabbak is egy-egy ház-nál. Itt bizony komoly probléma volt, amit egy meghibásodott tűzijáték okozhatott. Furcsa volt azonban, hogy tűzoltók csak fél óra múltán értek ki a helyszínre. A szerencsétlenségben szerencse volt azonban, hogy csak a falu határa gyulladt ki, és ugyan talán egy-két házat érintett az incidens, de sejtésünk szerint (és ebben bízunk most is) senkinek sem esett nagyobb bántódása. Több hektáron égett a faluhatár, de végül a tűzoltók győztek. A házunk alatt bulizó francia lakosság pedig nem sok figyelmet szentelve a tűznek átbulizta az incidenst.

Tovább kellett álljunk, még úgy is, hogy a középkori ház és a sok izgalmas kaland

marasztaltak bennünket. Következő szállásunkat egy fiatal szerzetesnővér-közösség adta, akik lelkesedésükben érkezésünkkor elénk futottak, úgy köszöntöttek minket. A fehér ruhát viselő ágostonrendi nővérek kedvességük mellett imaóráikon is elvársoltak minket: szelíd hangú, kristálytisztá zsoltárénekekük olyan hangzásélményt jelentett számunkra, melyet még soha nem tapasztaltunk korábban. Hirtelen megszűnt létezni az idő, csak Isten volt ott és mi, a kicsi kőtemplom, az Ő házának vendégei.

Ezekben a napokban a Földközi tengernek is búcsút kellett intenünk. Már egészen Franciaország déli részénél jártunk, bal oldalt már előbukkantak a Pireneusok vonulatai, melyek kellő távolságból még csak szelíd domboknak bizonyultak. Útba ejtetük a csodálatos Carcassone városát, ahol az erős, égig érő vár- és városfalak olyan méreteket öltöttek, amelyet a valóságban még csak elképzelni is nehéz lenne. Tovább haladva egy csatorna mentén tekertünk a következő nagyvárosig, az európai úrkutatás és légijárműfejlesztés fővárosáig, Toulouse-ig.

A csatorna, amely mentén haladtunk, számos érdekességet rejtett magában. A zsilipek állásából észrevettük, hogy egy ideig velünk szembe folyt a csatorna vize, majd a későbbiekben velünk egyező irányba.

Ágostonos nővérekkel

A válasz a furcsa jelenségre az, hogy a csatornát középen táplálja egy folyó, melynek vizét mindkét irányba, a Földközi-tenger és az Atlanti-óceán felé is elvezetik. A szintkülönbségek miatt azonban nem ritka, hogy 100-200 méterenként is zsilipelni kell az arra járó hatalmas bér-nyaralóhajókat, melyek általában két-három családnak biztosítják a szállást, a nyugodt pihenést és élményt – érdekesség, hogy a hajók vezetéséhez nincs szükség jogosítványra.

Toulouse nem csak a repülésről szól. Igaz, hogy a körforgalmakban műholdakat és egyéb légi járműveket láthatunk, valamint itt található az Airbus egyik hatalmas gyára, a város azonban sok történelmi kincset is rejtget. Toulouse sokaknál varázsszó. Ilyen az első autós kísérőnk, Barni is, aki hosszabb győzködés után e városka nevének kiejtésével határozta el magát egyik pillanatról a másikra, hogy velünk tart. Barni orgonál is, és ha nem minket kíséret Európán keresztül, akkor a Jézus Szíve Jezsuita Templomban kántorkodik a Mária utcában. E város neve azért volt rá ilyen nagy hatással, mert itt található a híres-neves francia orgonakészítő, Cavaillé-Coll egyik eredeti állapotban fennmaradt monumentális hangszere a Saint Sernin de Toulouse bazilikában. És az isteni gondviselés itt is megmutakozott: Barni vágya teljesülhetett, kipróbálhatta az orgonát, sőt mivel épp va- ▶

Carcassone előtt

A Cavaillé-Coll orgona Toulouse-ban

ni a levelünkre, hogy számítanak ránk. Még jó, hogy nem máshol kopogtattunk.

Másnap útba ejtettük a nagy zarándokhelyet, Lourdes-ot. Lourdes-ba évente több millió zarándok megy el, ennek megfelelően komoly infrastruktúra épült ki a zarándokhely köré. Szállodák, jobbnál jobb éttermek, tucat kegytárgyüzlet szegélyezi utunkat. Aztán megpillantjuk a lényegét: a barlangot, ahol a jelenések történtek, a bazilikákat (három is van), amiket a gyógyulás reményében keresnek fel gyógyíthatatlan betegek százezrei. Féltem is a kezdetek kezdetén, vajon megtaláljuk-e ebben a kiépült „zarándokparadicsomban” magunknak azt, ami a lélek épülésére szolgál. Ahogy ezen gondolkoztam, énekszó csendült fel a hangszórókból, s a távolból nagy, közelgő embertömegeket láttunk közeledni. Fialalok voltak, önkéntes fiatalok, akik tolószékekben tolvá, vagy kiskocsin húzva hozták körmenetben imádságra a gyógyulás reményében Lourdes-ba zarándokló betegeket. Összeszorult a szívem, de mégis hihetetlen reménnyel töltött el a sokszor gyógyíthatatlan betegek, függőségben szenvedők Istenbe vetett mély hite, akiket aznap ott láttunk a körmenetben. Több százan voltak. Ekkor megértettük, mit is jelent Lourdes Franciaországnak, Európának s az egész világnak.

Lourdes-ot elhagyva már valóban csak komoly szintbeli akadályokat leküzdve tudtunk előrehaladni, a levegőben azonban egyre inkább érződött: itt valami most nagyon meg fog változni. És nemcsak az időjárás, a növényzet, a házak és az emberek, hanem a légkör, a szellemiség. Elközelgett a világ talán leghíresebb zarándokútvonalaának kezdőpontja, a Szent Jakab apostol sírjáig vezető „francia” El Camino első – és egyben utunk utolsó – francia városa: Saint Jean Pied du Port. *(Folytatás következik.)*

K. A. B.

▶ sárnap volt, a nagymise végén a kivonulásra az improvizációt is átengedték neki.

El kellett induljunk, habár az elindulást nem könnyítette, hogy tudtuk, sok szintemelkedéssel nézünk szembe. Végre nekivágunk a Pireneusoknak! Eleinte csak szelíd dombok kedves lankáival kellett barátkoznunk, a későbbiekben azonban már komolyabb emelkedők is próbára tettek minket. A táj azonban kárpótolt minket. Csodás dombgerinceken haladhattunk végig, a falvak is ide a magasba épültek, így mindenfelé csodás volt a kilátás. Ismét előreküldük Barnit, hogy kérjen szállást a bencés szerzetesközösségtől, akik nem válaszoltak a korábbi megkeresésünkre. Hihetetlen meglepetésben volt részünk, a szerzetesek ugyanis vártak már minket, meleg vacsorát is készítettek, csupán elfelejtettek válaszol-

Lourdes

CASSOULET, AZ EREDETI DÉL-FRANCIA SÓLET

Toulouse nemcsak az Airbus gyáráról és az európai úrkutatásról híres, a mély történelmi gyökerekkel rendelkező város nagy gasztronómiai tradícióval is rendelkezik. Bevallom, szeretem megkóstolni nagy utazásokkor a helyi konyhát, így felkészültem Dél-Franciaország, kiváltképp Toulouse és környéke ínycségeiből.

A jezsuita szerzetesek, akik a szállást adták Toulouse-ban, megérezhették ezt, meleg vacsorával vártak ugyanis minket, ami pedig nem más volt, mint a környék jellegzetes egytálétele, a cassoulet. Ezt a receptet jómagam még ugyan nem készítettem el, de a tavaly nyári ízélményeim arra sarkalltak, hogy osszam meg mindenképpen a dél-francia sólet receptjét.

Hozzávalók 4–6 személyre: 1 ek. kacsaszír, 2 db egész kacsacomb, 20 dkg félszáras kolbász, 1 nagyobb fej vöröshagyma, 2 tk. pirospaprika, 2 ek. liszt, alaplé vagy víz, 3 dl vörösbor, tört feketebors, 20 dkg füstölt (kolozsvári) szalonna (a bőre levágva, de szintén felhasználva), 6-7 gerezd fokhagyma, 50 dkg száraz fehérbab, 1 csapott tk. zselatin, 1 db darabolt paradicsom-konzerv, 1 tk. morzsolt majoranna.

Elkészítés: Miután a kacsaszírt megolvastottuk egy nehéz, öntöttvas edényben, hozzáadjuk a durvára vágott szalonnát és a levágott bőrét. Kicsi lepirítás után ezeket kiszedjük egy tálba, majd a zsírban jól lepirítjuk az előre besózott és borsozott kacsa-

combokat, illetve a nagyobb darabokra vágott sárgarépákat. Ezeket is kiszedjük, s végül jöhetnek a helyükre a nagyjából 5 centisre vágott kolbászdarabok.

Miután ezek is lepirultak, s kiadtak magukból némi zsírt, szintén félretesszük ezeket is egy tálba. A zsírban pedig üvegesre pirítjuk a durvára vágott hagymát, hozzáadjuk az egész fokhagymákat, majd egy perc után megszórjuk 2 evőkanál liszttel, átforgatjuk, és hagyjuk, hogy a liszt felszívja a zsírt és kicsit megpiruljon. Ekkor hozzáadjuk a beáz-

tatott, átmosott és leszűrt babot, és felöntjük az egészet az alaplével (vagy vízzel), hogy teljesen ellepje a babot. Hozzáöntjük a vörösbort és a paradicsomkonzervet, beletesszük az előzőleg lepirított szalonnát és bőrt, a kolbászokat, a pirospaprikát, a zselatint, a majorannát, a babérlevelet és kevés borsot.

Nagyon kis lángon nagyjából másfél órán keresztül főzzük, addig, míg a bab érezhetően puhulni nem kezd. Ekkor 120 fokra előmelegített sütőbe tesszük a tálat, s fedővel lefedjük. 3 óra elteltével hozzáadhatjuk a már előpirított répákat és kacsacombokat – a szaftot is keverjük hozzá –, amiket óvatosan nyomkodjunk bele a babba, majd még két órán át süssük a sütőben, amíg a bab teljesen megpuhul, és a finom szaft jól besűrűsödik.

A streetkitchen.hu receptje alapján

K. A. B.

HIRDETÉSEINK

LITURGIKUS ESEMÉNYEK

■ **június 24. hétfő:** egésznapos szentségimádási napunk. A szentmisét 19 órakor magyar hazánkért mutatjuk be, majd a Jézus szíve-litániát énekeljük;

■ **június 30. vasárnap:** a 9:30 órai szentmisén imádkozunk az ebben a hónapban temetett testvéreinkért. Ezen a vasárnap országos gyűjtés van a Szentatya karitatív céljaira (ún. „Péter-fillérek”);

■ **július 5. péntek:** a hónap elsőpéntekje, 19 órakor szentmisét tartunk Jézus szíve tiszteletére;

■ **július 22. hétfő:** egésznapos szentségimádási napunk. 19 órakor szentmise magyar hazánkért, majd a Jézus szíve-litániát énekeljük;

■ **július 28. vasárnap:** a 9:30 órai szentmisén az ebben a hónapban temetett testvéreinkért imádkozunk;

■ **augusztus 1. csütörtök:** az egyházmegyei szentségimádás a mi templomunkban lesz ezen a napon reggel 8 órától a szentmiséig;

■ **augusztus 2. péntek:** a hónap elsőpéntekje, 19 órakor szentmisét tartunk Jézus szíve tiszteletére;

■ **augusztus 15. csütörtök:** Szűz Mária mennybevétele, Nagyboldogasszony – parancsolt föünnep. Ünnepi szentmisénket 19 órakor tartjuk;

■ **augusztus 19. hétfő:** egésznapos szentségimádási napunk. A szentmisét 19 órakor magyar hazánkért mutatjuk be, majd a Jézus szíve-litániát énekeljük;

■ **augusztus 20. kedd:** Szent István király föünnep, templomunk szentelésének 86. évfordulója. A búcsúi szentmise 10 órakor lesz;

■ **augusztus 25. vasárnap:** a 9:30 órai szentmisén az ebben a hónapban temetett testvéreinkért imádkozunk;

■ **szeptember 1. vasárnap:** a 9:30 órai szentmisében lesz közösségünk Veni Sancte imádása;

■ **szeptember 6. péntek:** a hónap elsőpéntekje, 19 órakor szentmisét tartunk Jézus szíve tiszteletére.

HIRDETÉSEK

■ **Júliusban és augusztusban** nyári miserend lesz templomunkban a vasárnapi napokon: reggel 7:30 és 9:30 órakor, este pedig 19 órakor lesznek a szentmisék. A hétköznapi miserendben nem lesz változás, továbbra is 19 órakor kezdődnek az esti szentmisék;

■ **Nyáron sokfelé utazunk.** A nyaralások, táborozások előtt tájékozódjunk a vasárnapi szentmisével kapcsolatosan, hogy biztosan eljussunk szentmisére. Ebben segítségünkre lehet a <https://miserend.hu> honlap. A Balaton környéki templomok miserendje a hirdetőtáblán olvasható, de az is elérhető a <https://katolikus.hu/hatter/balaton-miserend---2024-nyar> linken;

■ **Nyári szünetet tart templomunk Karitászzolgálata** – kérjük a testvéreket, hogy nyáron ne hozzanak ruhaadományokat. Nyitás szeptember második szerdáján, szeptember 11-én lesz.

MUSTÁRMAG

a Szent István Király Plébánia lapja,
alapítva 1992-ben, újrairndítva 2007 decemberében

Jelen lapszámunk munkatársai:

Fr. Mahimai Raj Anthony,
Balogh Kata (B. K.), Barkóci Csaba (B. Cs.),
Knáb András Benedek (K. A. B.), Némethné Kiss Erika (N. K. E.),
Sárkány György (S. Gy.), Szepesiné Szabó Orsolya
és Szepesi Tamás (Sz. Sz. O. és Sz. T.)

Fotók:

Mahi atya, Pásti Balázs, Knáb András Benedek, Knáb János Márk,
Komáromi család archívuma, Sárkány György, Viola Zsolt

A plébánia, illetve a szerkesztőség elérhetőségei:

Cím: 1185 Budapest, Tátrafüred tér 15. • Telefon: 292-1407
e-mail: szemere.mustarmag@gmail.com
www.szemere-plebania.hu